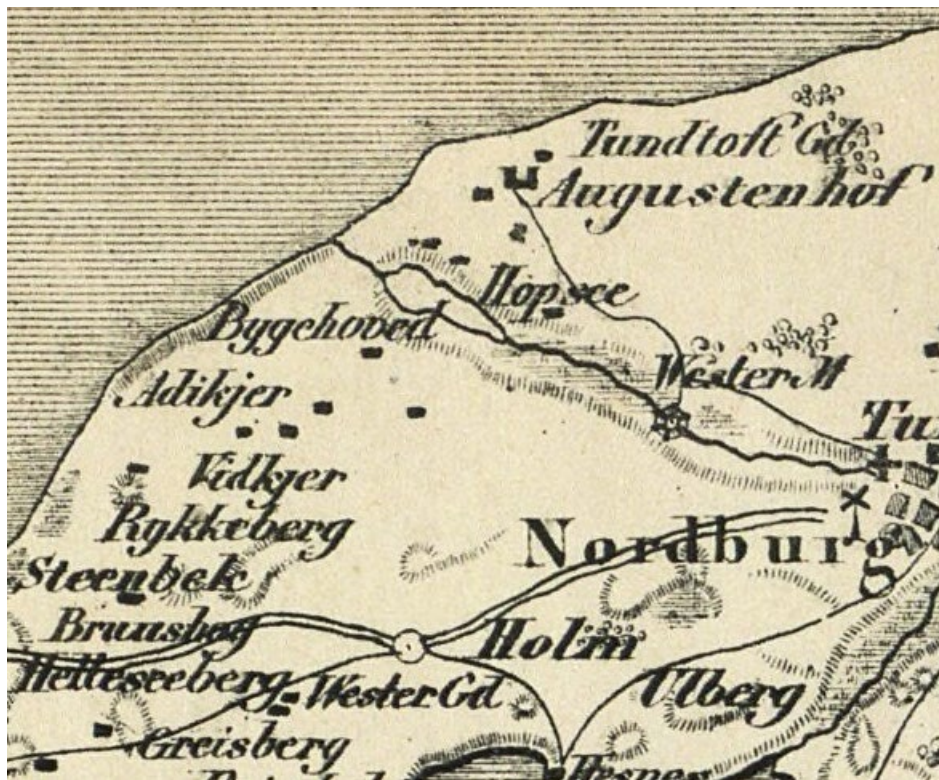

Hopsø.

Som bekendt har man i gamle dage kunnet sejle til Nordborg Slot, såvel syd om Holm gennem Oldenor, som nord om Holm gennem Hopsø og den forhenværende Nordborg bæk. Navnet Holm har således sin naturlige oprindelse. Det har nok været indsejling gennem Hopsø der først er groet til. Et par lokale stednavne kan måske røbe hvor langt man på et tidspunkt har kunnet sejle.

Ejendommen Ruglække

37, der tidligere var et inderste, er helt op i vor tid i daglig tale kaldt for Læg-an. Lille Maren, såvel som hendes mor, der også hed Maren omtales ofte som "Maren o legan". Det er, var ikke et øgenavn, som sådan, bare en oplysning om hvor hun boede. For os kan den gamle betegnelse måske fortælle, at her lagde man til, når man kom af sejlvejen til Nordborg.

Dertil kommer at marken lige overfor, på Holmsiden, i 1772 ved udstykningen blev benævnt som Bolbrohavn, hvilket kunne tyde på, at her har været en bolbro, - en overgang og havn. Marken blev ved udstykningen tildelt boel nr. 41 i Holm (Møllegade 15), men er meget tidligt blevet frasolgt.

Hvorfor hedder søen egentlig Hopsø?

Sagnet fortæller. Engang for mange tider siden var en hel flok trolde på sommerudflugt til Nordals. De kom sejlene i mange både og vadede i land, her slog de sig ned i skoven på et lavt, sumpet område med mange små holme og græs tuer. Det var et øde sted, hvor der sjældent kom mennesker, men dyr var der nok af lige fra myg og græshopper til ræve og bjørne.

Troldene lavede sig nogle lande springstokke, og så hoppede og sprang de rundt på holmene, puffede hinanden i vandet og grinede og hujede.

Alsingerne hørte den vilde larm og listede sig gennem skoven for at se, hvad det var. De stod længe, godt gemt bag skovens træer, og så på de legende trolde. På en måde så de vilde og farlige ud, fordi de var så store og temmelig fæle, men det så nu også festlig og sjovt ud, når de store klumpedumper sprællede rundt og spillede klovne. Flere af alsingerne mente, at man skulle angribe troldene, men en gammel mand sagde, at det var klogest at lade dem i fred, så længe de bare legede, det råd fulgte man, men der blev holdt øje med dem, og man var parat til at forsvare Als, hvis det blev nødvendigt.

Da troldene i lang tid havde leget og sprunget omkring, var de blevet godt sultne. De satte sig i græsset og pakkede et bjerg af mad ud. Nu skulle der ordentlig holdes gilde! De åd og drak – og drak og åd i et væk. En trold sprak, fordi han åd for meget – en anden fordi han grinede for meget. Efter dette enorme ædegilde begyndte de igen at drille hinanden – de dansede, løb og hoppede omkring – svingede hinanden rundt i halen og hvinede og skrålede i vilden sky. De havde det rigtigt skønt, de grimme troldebasser.

Hen på aftenen lavede de telte af grene, og efter at have spist alle levningererne fra middagsmaden, lagde de sig til at sove, det kunne de nok trænge til efter al den motion.

Tidlig næste morgen pakkede de alt sammen og forlod Als i ro og orden. Alsingerne åndede lettet op – nu slap de da heldigvis af med troldene uden ufred og besvær.

En tid efter brød havet ind og omdannede de lave, sumpede arealer til en lang sø. Man kaldte søen for Hopsø, fordi troldene engang havde hoppet rundt her.